

ZIUA POMPIERILOR DIN ROMÂNIA

- FILE DE ISTORIE -

Despre primele forme de organizare a prevenirii și stingerii incendiilor avem informații din antichitate: în orașele Imperiului Roman funcționau cohorte de *vigiles* însărcinate cu supravegherea modului în care era folosit focul și cu intervenția în caz de incendiu. Evul Mediu european, cu cetățile și orașele sale aglomerate și majoritatea clădirilor din lemn, a consacrat echipele de intervenție organizate de bresle, care acționau cu mijloace de stingere clasice: găleți și sacale pentru apă, pompe manuale, topoare, scări ș.a.

Epoca modernă inaugurată de revoluția industrială a dus, o dată cu dezvoltarea comunităților umane, și la apariția a noi pericole de incendiu, care au avut ca rezultat înființarea serviciilor de apărare împotriva incendiilor. Asemenea structuri, aflate sub autoritatea administrației marilor orașe din Muntenia și Moldova, în principal la Iași și la București, dar și din Transilvania, au apărut încă din secolele XVII – XVIII, însă eficiența lor era scăzută din cauza insuficienței organizării pentru pregătire și intervenție sau datorită slabei dotări și absenței unor reglementări clare în domeniul prevenirii incendiilor.

Un motiv important pentru organizarea apărării împotriva incendiilor l-a constituit declanșarea unor mari incendii care au afectat orașele Principatelor Dunărene,

sinistre la care comunitățile umane asistau lipsite de apărare. Ineficiența organizării activității de stingere a incendiilor de până atunci, în special de la nivelul celor două capitale – București și Iași, au determinat căutări pentru crearea unei structuri eficiente, de tip militar. În acest mod se rezolvau problemele disciplinei, pregătirii, dotării, intervenției rapide (încă din primele faze ale declanșării incendiilor), motivației reduse a civililor pentru participarea la intervenții și alte greutăți cu care se confruntaseră formele de organizare anterioare.

Inițiat la 1833, proiectul de organizare „*Formuirea comandai de foc supt numirea de roată de pompieri pentru orașul București*” era aplicat **la Iași, în 1835**, când apărea **prima unitate de pompieri militari din România**; la 15 mai, în același an, „*roata de pojarnici*” intra în funcțiune. Caracterul militar îl confirma și denumirea de „roată”, corespunzând structurii și organizării companiei. Cazarma în care funcționa, personalul care provenea de la alte unități militare și care își menținea gradele, uniforma (în bună măsură), obligațiile și drepturile aferente, instrucția cu specific militar (dar și pregătirea profesională pompierească), dotarea cu armament confirmau organizarea de tip militar a primei unități de pompieri.

În 1845 apărea și la București o structură similară, cu efective considerabil mai mari, după cum și capitala Valahiei era mai întinsă și mai populată decât a Moldovei. Decalajul de 10 ani poate fi explicat prin preocuparea pentru o temeinică pregătire a celor care urmau să încadreze compania de pompieri, lucru confirmat pe timpul incendiului de la 23 martie 1847 – **Focul cel mare** – care, prin dimensiuni, este unic în anele orașului. Prezenți la datorie, pompierii militari „luptând cu bărbăție și râvnă, ... ajutați de infanteriștii Regimentului 2, de ostași din cavalerie, au fost nevoiți doar să se mărginească

la protejarea cartierelor oraşului situate în afara cercului de foc". Printre victimele prăpădului s-a aflat şi un ostaş pompier: era primul, din lungul şir al pompierilor militari care şi-au dat viaţa pentru a o salva pe a semenilor.

În Transilvania, primele servicii de pompieri se dezvoltau pe sistemul voluntariatului, primăriile localităţilor din Jimbolia, Gherla şi Lipova înfiinţând formaţii civile de pompieri în primii ani ai secolului al XIX-lea.

Anul 1848 a consacrat virtuţile patriotice şi jertfa de sine a pompierilor militari români pentru idealurile democraţiei şi independenţei: la 13 Septembrie, sângele ostaşilor Companiei de pompieri din Bucureşti şi al infanteriştilor înroşea cazarma din Dealul Spirii, în lupta cu armata otomană venită să înăbuşe mişcarea revoluţionară paşoptistă. Din cei peste 100 de morţi şi tot atâţia răniţi, majoritatea jertfelor au fost din rândul pompierilor, ei aflându-se în vârtoarea încheştării; astfel, Dealul Spirii a devenit, prin această faptă de arme, un simbol al jertfei şi iubirii de ţară. 13 Septembrie a fost celebrată an de an, fiind oficializată după război şi desemnată ulterior ca *Ziua Pompierilor din România*, în toate documentele de funcţionare a Corpului Pompierilor Militari.

Istoria a consacrat actul eroic al pompierilor. Veteranilor de la 1848 li s-a acordat prima decoraţie militară românească – *Pro virtute militari*, iniţiată la 1859, de Alexandru Ioan Cuza. A fost aleasă ziua de 13 septembrie 1863, pentru înmânarea noilor drapele de luptă Oştirii Ţării. Batalionul de Pompieri Bucureşti a fost primul care a primit drapelul de luptă din chiar mâna domnitorului. Documentele consemnează în acei ani şi trimiterea la Paris pentru perfecţionarea pregătirii, pentru prima dată, a unui ofiţer român de pompieri.

Caracterul militar şi structura organizatorică specifică aveau să fie întărite prin înaltul Decret Regal nr. 702/1874, care modifica Legea pentru organizarea armatei: pompierii

intrau în subordinea Ministerului de Război ca unități și subunități în componerea artileriei teritoriale. Batalionul de pompieri București devenea divizion, iar companiile din Galați, Iași și Craiova – baterii de artilerie; celelalte companii și secții de pompieri încadrau semi-baterii și “secțiuni”; instrucția se împărțea în două părți: artileristică și de pompieri. Eficiența acestui tip de pregătire se materializa pe timpul Războiului pentru Independența României din anii 1877-1878. Intrând în componerea bateriilor de coastă și a bateriilor active, dar și a coloanelor de transport muniții, pompierii au contribuit la asediul Vidinului, Rahovei și Plevnei, jurnalele de operații menționându-i ca pe niște ostași destoinici, plini de curaj. Eroismul unora dintre pompieri a fost răsplătit cu cele mai înalte decorații de război românești și rusești: *Steaua României* și *Crucea Sfântul Gheorghe*.

După Războiul de Independență, cele 14 baterii de pompieri-artileriști au trecut în subordinea regimentelor de artilerie până în **1912** când, prin înaltul Decret Regal nr. 2222, s-a înființat **Inspectoratul Pompierilor Militari**.

În urma preocupărilor administrației publice locale, Comitetului de inițiativă și unității de pompieri militari bucureșteni, la 16 septembrie 1901 s-a inaugurat **Monumentul Pompierilor**. Valoarea artistică și semnificația sa istorică au fost apreciate, acesta fiind inclus între lucrările sculpturale de seamă din Capitală, mai ales în rândul celor închinat Revoluției Române din 1848. În anii 1980, monumentul a fost demolat și statuia a fost depusă în curtea Combinatului Fondului Plastic, în zona în care fusese amplasat construindu-se actualul Palat al Parlamentului. În 1990, monumentul a fost restaurat și reamplasat în apropierea locului unde s-a desfășurat lupta din Dealul Spirii, pe Calea 13 Septembrie din Capitală; reamplasarea s-a făcut cu sprijinul autorităților publice locale și prin grija Comandamentului

Pompierilor și a Grupului de Pompieri București, la 13 septembrie 1990, în cadrul unei festivități la care au participat primul-ministru al României, membri ai Guvernului, reprezentanți ai Parlamentului și altor autorități centrale și locale, un mare număr de pompieri din Capitală și din țară și numeroși cetățeni.

Procesul de reformă a instituției pompierilor s-a reluat o dată cu numirea colonelului Gheorghe Pohrib ca inspector general al pompierilor (între 1920 și 1937); prin pasiune și competență, acesta a reușit să îmbunătățească dotarea companiilor de pompieri din orașele mari ale țării, cu cele mai performante mașini de stins incendii. Pe întreg teritoriul României și cu predilecție în Transilvania, Basarabia, Bucovina și Cadrilater au luat ființă peste 50 de noi subunități de pompieri subordonate grupurilor teritoriale. Printr-o amplă documentare, inclusiv în străinătate, a contribuit la fundamentarea și legiferarea *concepției privind apărarea pasivă* a teritoriului, Legea nr. 1245/1933 și Regulamentul 10 de aplicare a acesteia stabilind pompierilor atribuțiile de bază în organizarea și desfășurarea apărării pasive a teritoriului. Acum se revigora și activitatea în cadrul celei mai mari asociații a pompierilor - Comitetului Tehnic Internațional al Focului – CTIF, la a cărei înființare, în 1900, România participase ca țară fondatoare. Tot acum are loc transformarea Inspectoratului Pompierilor Militari în comandament de armă, la 2 august 1929, și apariția primei reviste de specialitate: *Buletinul Pompierilor Români*, care funcționează și astăzi, sub titlatura de *Pompierii Români*.

În dotarea pompierilor militari se regăseau autospeciale, materiale și accesorii necesare salvării persoanelor de sub dărâmături, degazării, ridicării și distrugerii bombelor neexplodate, înștiințării populației, primul ajutor medical etc.

Pregătirea efectivelor proprii și a populației lua proporții, la exercițiile de apărare pasivă participând cele mai înalte autorități ale statului, inclusiv regele Carol al II-lea.

Eforturile care s-au depus au determinat ca, pe durata celui de-al Doilea Război Mondial, pompierii militari să-și îndeplinească în cele mai bune condiții misiunile. Pe timpul bombardamentelor sovietice de la începutul războiului și apoi al atacurilor aviației anglo-americane, sub ploaia de bombe și foc, pompierii militari din București, Ploiești, Câmpina, Craiova, Brașov, Iași, Constanța și alte orașe au stârnit admirația și recunoștința populației și autorităților vremii. Memorabile sunt intervențiile din 1-3 august 1943, de la Ploiești, din 4 aprilie 1944 de la București și din martie-august 1944 din marile orașe ale țării, când au fost salvate numeroase vieți și importante bunuri materiale. Datorită unităților de pompieri și apărare pasivă din Ploiești și din marile orașe (în special București, Buzău, Câmpina, Sinaia, Brașov etc.), principalele rafinării ale României au fost protejate de bombardamente, fiind în măsură să-și reia rapid producția. Au fost salvate de la distrugere Universitatea din București, Președinția Consiliului de Miniștri, Ateneul Român, Palatul Regal, Palatul Telefoanelor, C.E.C.-ul central și alte edificii și întreprinderi industriale. La jertfa de sânge de pe câmpurile de luptă din est și din vest (cifrate după unii autori la peste șapte sute de mii de vieți) s-a adăugat și cea a pompierilor, doar pe timpul atacului aviației germane din 24 august 1944 pierind la datorie 5 ostași.

Perioada postbelică aducea modificări importante: Ordinul Marelui Stat Major 51.666 din 5 mai 1945 stipula că: „Pompierii militari vor trece cu organizarea actuală la Ministerul Afacerilor Interne, figurând numai în organizarea și situațiile armatei – Ministerul de Interne va prelua asupra sa dotarea,

întrebuințarea și inducția acestui personal". Comandamentul Corpului Pompierilor Militari redevenea Inspectoratul General al Pompierilor, batalioanele din București și Ploiești – Grupuri de pompieri (batalionul de pompieri – apărare pasivă București fusese desființat în aprilie 1945). Decretul-lege nr. 2530 din august 1945 stabilea cadrul de trecere a armatei române la condiții de pace: „Pompierii militari nu mai fac parte din cadrele armatei, urmând a fi organizați ca instituție civilă de către Ministerul Afacerilor Interne”.

După un an, Decretul-lege 1909 stabilea că „pompierii militari nu fac parte din cadrele armatei, însă se vor încadra cu personal de către Ministerul de Război și Marele Stat Major”; tinerii care își satisfăceau stagiul militar obligatoriu erau încorporați direct la pompieri (nu prin Ministerul de Război). Instituția se reorganiza pe 11 grupuri (12 la sfârșitul anului), 29 de companii și 80 de secții, iar Inspectoratul General al Pompierilor se regăsea în cadrul unui „secretariat general pentru trupe” din Ministerul Afacerilor Interne.

În 1948 începea o nouă perioadă a instituției pompierilor militari: se punea problema existenței unei companii de pompieri în fiecare capitală de județ (lucru realizat peste 20 de ani), se organizau două centre de instrucție (la Grozăvești și Târgu Mureș), iar cu prilejul centenarului Revoluției de la 1848 se discuta pentru prima oară despre necesitatea organizării unui muzeu permanent al pompierilor, realizat în 1963. Tot în 1948 reapărea *Buletinul Pompierilor Români*, sub denumirea *Paza contra incendiilor* (astăzi revista *Pompierii Români*). Anul 1949 este important pentru revenirea la denumirea de Comandament al Pompierilor, efectivele din subordinea celor cinci „grupuri administrative de pază contra incendiilor” fiind de 225 ofițeri, 349 subofițeri, 22 maiștri militari și 5.347 militari în termen. După apariția Legii nr. 5/1950 privind organizarea administrativ-teritorială a țării, grupurile de pompieri capătă

denumirea de „servicii regionale de pază contra incendiilor”, care vor deveni „grupuri regionale” în 1952, efectivele fiind considerabil mai mari decât în 1949 (1.312 ofițeri, 3.055 subofițeri și maiștri militari, 360 angajați civili și 10.508 militari în termen) iar Comandamentul Pompierilor transformându-se în Direcția Pompierilor.

În septembrie 1953 se înființau primele „inspecții regionale de prevenirea incendiilor”, care aveau în subordine inspecții regionale și orășenești. Perioada 1957-1967 s-a caracterizat prin stabilitate organizatorică, funcționând 17 grupuri regionale, cu 108 companii de pompieri, două companii-școală și una de gospodărie. Legea nr. 57/1968 pentru organizarea administrativ-teritorială a țării marca apariția grupurilor județene de pompieri și a aceluia al municipiului București, ca mare unitate de pompieri.

În 1974 se înființa Poligonul de Încercări și Experimentări de la Boldești, în 1976 Școala de Ofițeri Pompieri din București (azi, Facultatea de Pompieri) și în 1986 Școala de Subofițeri Pompieri de la Boldești. Ofițerii pompieri s-au pregătit, încă din 1948, la București, Oradea și Sibiu, iar subofițerii - la București (încă din 1931) și la Câmpina. În 1989 s-a încheiat al doilea ciclu organizatoric de după război, instituția pompierilor fiind o structură distinctă în cadrul Ministerului de Interne, activitatea acestuia fiind reglementată de lege și recunoscută pe plan național și internațional.

Comandamentul Pompierilor Militari și mai apoi Inspectoratul General al Corpului Pompierilor Militari au înființat și școli de pregătire a personalului propriu: Facultatea de Pompieri din București, dezvoltată din fosta Școală de Ofițeri Pompieri, care pregătește și astăzi, în cadrul Academiei de Poliție *Alexandru Ioan Cuza*, ofițerii inspectoratelor pentru situații de urgență, și Școala de Subofițeri Pavel Zăgănescu de la Boldești. Tot în anii '80 ai secolului XX s-a înființat Centrul de Studii, Experimente și Specializare P.S.I., care astăzi

funcționează ca Centru Național pentru Securitate la Incendiu și Protecție Civilă.

Decembrie 1989 a constituit un nou început și pentru pompierii militari, privind fundamentarea cadrului legal de organizare și funcționare. Cele mai importante acte normative au fost Legea nr. 121/1996 privind organizarea și funcționarea Corpului Pompierilor Militari și Ordonanța Guvernului nr. 60/1997, aprobată prin Legea nr. 212. Anterior, dar și ulterior acestor documente, s-au elaborat multe alte acte normative cu impact asupra activității de apărare împotriva incendiilor și a dezastrelor. S-au înființat peste 100 de subunități de pompieri, iar ca urmare a diversificării misiunilor au apărut stații de intervenție pentru asistență medicală și descarcerare; în prezent, echipaje de descarcerare există în toate județele, înființate pentru micșorarea timpului de răspuns la accidente rutiere și în alte situații de urgență.

Un capitol important din evoluția pompierilor îl constituie **dotarea** cu echipamente și utilaje de intervenție. Până la sfârșitul Primului Război Mondial și pe toată perioada interbelică, pompele și utilajele de stins incendii proveneau din străinătate. **Muzeul Național la Pompierilor** deține o bogată și interesantă colecție, care reflectă evoluția asigurării stingerii incendiilor în raport de progresul tehnico-economic, de-a lungul timpului.

În perioada interbelică, industria românească producea o gamă largă de accesorii pentru pompieri, iar la sfârșitul deceniului patru se fabrica prima autopompă-cisternă cu rezervor de 1000 litri de apă. Industria românească pentru aparate de stins incendiu producea stingătoare manuale cu praf și spumă, având capacități între 50 și 200 l și pompa manuală cu debit de 150 litri/min. și distanța de refulare de 27 m. Războiul a încetinit și întrerupt producția autohtonă, provocând o pauză de 10 ani deloc benefică. La sfârșitul

războiului, dezorganizarea unităților era dublată de o situație mai mult decât deficitară: în dotarea pompierilor militari se mai aflau 149 de autospeciale și motopompe, vechi și cu multiple defecțiuni, descompletate, cu improvizații și defecțiuni la principalele sisteme și instalații. Marele deficit a fost acoperit cu 100 autopompe-cisternă *Praga*, fabricate la Arad, după licență cehoslovacă. În anii 1949-1950, la Uzinele Vulcan din București au fost asimilate și s-au fabricat 50 de autopompe-cisternă *Skoda 706 Diesel*. Anul 1950 este marcat de începutul specializării în producerea de mașini, utilaje și accesorii pentru stingerea incendiilor. Din 1956 începea producția unor autospeciale de concepție românească, fabricându-se peste 1.000 de autopompe-cisternă și mai bine de 700 de alte tipuri: autotunuri pentru lucrul cu spumă, pentru praf și pulberi stingătoare, pentru evacuarea fumului și gazelor etc.

Premiera a constituit-o construcția pe șasiu S.R. 114, în 1971, a autospecialei cu jet de gaze produse de un motor de avion cu reacție, destinată stingerii incendiilor de sonde (în lume mai existau doar șase state care aveau în dotare o asemenea autospecială); ulterior s-au construit și alte exemplare, pe șasiu Roman, iar comportarea lor a fost recunoscută și elogiată și în exteriorul țării. Până în anii '90, industria românească a produs pentru nevoi interne și export cca. 3.000 de autospeciale, 12 nave maritime și fluviale de stins incendii și 20 de trenuri de stingere a incendiilor, cu dotare complexă și performanțe de lucru dintre cele mai înalte; la nivelul anilor '80, tehnica de intervenție a pompierilor militari era complet înnoită.

Astăzi, dotarea inspectoratelor pentru situații de urgență este într-un permanent proces de reînnoire, cu autospeciale dintre cele mai moderne, atât pentru intervenția la stingerea incendiilor, cât și pentru descarcerare și prim-ajutor medical,

decontaminare chimică și CBRN, bărci, costume de scafandri și alte de echipamente. Toate unitățile de intervenție au în dotare costume de protecție tip Nomex, căști și aparate de respirat pentru protejarea personalului de intervenție.

Rezultatele muncii pompierilor români sunt confirmate și de statisticile internaționale de profil, care situează România pe un loc de frunte între țările lumii cu cea mai redusă rată a incendiilor la mia de locuitori. Tot statistica arată faptul că, în prima jumătate a anului 2010, în țara noastră au avut loc, în medie, 483 de intervenții pe zi, ceea ce presupune un uriaș efort de organizare, coordonare și asigurare a reacției în situații de urgență. Devotamentul și abnegația pompierilor au fost confirmate cu ocazia tuturor evenimentelor la care au fost solicitați să intervină.

Viețile salvate din calea apelor dezlănțuite din vara anului 2010 au presupus un efort deosebit, concretizat prin evacuarea din calea puhoaielor a peste 13.000 de oameni și a numeroase bunuri. Mai mult decât atât, un detașament de pompieri români a participat la limitarea și înlăturarea efectelor inundațiilor și în Republica Moldova, aceștia fiind decorați de către Ministerul Afacerilor Interne moldovean cu distincția **Crucea pentru Merit**. Și echipa de salvatori care a intervenit în această vară la Maternitatea Giulești din Capitală, pentru salvarea din flăcări a nou-născuților, a fost recompensată pentru dăruirea și abnegația dovedite pe timpul intervenției, prin avansarea în grad la excepțional.

Din păcate, uneori prețul plătit pentru curajul și devotamentul pompierilor este dus până la jertfa de sine, așa cum s-a întâmplat în primăvara acestui an, când un tânăr subofiter a căzut la datorie pe timpul intervenției la stingerea incendiului la un complex comercial din București, acesta fiind decorat cu Ordinul **Bărbăție și Credință** în

grad de Cavaler „în semn de înaltă apreciere pentru devotamentul, curajul și sacrificiul suprem” de care a dat dovadă, decorație primită și de camarazii săi de intervenție.

Instituția pompierilor români a cunoscut o continuă dezvoltare, de la primele intervenții pentru stingerea incendiilor la actuala gestionare complexă a situațiilor de urgență. Integrați în inspectorate pentru situații de urgență și dezvoltând un complex mecanism de reacție la urgențe civile, pompierii români desfășoară o laborioasă activitate, răspunzând solicitărilor cetățenilor și nevoilor comunității. Intervențiilor la stingerea incendiilor li s-au adăugat cele la inundații, alunecări de teren, mișcări seismice, epidemii, epizootii, înzăpeziri, secetă, descarcerare și asistență a persoanelor aflate în situații critice, intervenția la accidente tehnologice, radiologice, nucleare, biologice sau la alte calamități naturale sau antropice.

În 2004, România a adoptat un modern și complex mecanism de prevenire și gestionare a situațiilor de urgență, adaptat cerințelor standardelor NATO și ale Uniunii Europene: Sistemul Național de Management al Situațiilor de Urgență. Acesta cuprinde cadrul legal și instituțiile menite să asigure, în mod unitar și integrat, apărarea vieții cetățenilor, a bunurilor și a mediului împotriva provocărilor din ce în ce mai frecvente și cu efecte devastatoare determinate de dezastre pe plan global și regional.

Actul de **naștere al protecției civile** din România l-a reprezentat Înaltul Decret Regal nr. 468 din 28 februarie 1933, semnat de Regele Carol al II-lea, care aproba „*Regulamentul apărării pasive contra atacurilor aeriene*”. În 1939 a fost promovată *Legea pentru apărarea antiaeriană, activă și pasivă*, care reglementa activitatea în domeniu o lungă

perioadă de timp. Pe timpul celui de-al Doilea Război Mondial, structura a funcționat în cadrul Ministerului Aerului și Marinei, sub denumirea de Comandamentul Apărării Pasive, iar după 1945, în cadrul Ministerului Afacerilor Interne, concepția și evoluțiile ulterioare fiind influențate de iminentul pericol al folosirii de către inamic a armelor de nimicire în masă, în mod deosebit a armei nucleare.

Pentru pregătirea, specializarea și perfecționarea pregătirii personalului militar și civil, încadrat în domeniul pregătirii pasive, în 1951 s-a înființat Centrul de Instrucție al Apărării Pasive, devenit mai târziu Școala de Aplicație pentru Protecție Civilă Ciolpani. Anul 1952 a reprezentat un nou reper în istoria protecției civile, prin înființarea statelor majore de apărare antiaeriană la nivelul regiunilor, localităților, instituțiilor și unităților economice. În același context au fost înființate primele formațiuni de apărare civilă, respectiv de protecție antichimică, transmisiuni, înlăturare a dărâmăturilor, pompieri, pază și ordine, camuflare a luminilor și mascare, protecție prin adăpostire, veterinare, sanitare etc.

În 1968, structurile apărării locale antiaeriene au intrat în subordinea Ministerului Apărării Naționale, cadrele fiind pregătite în instituțiile militare de ofițeri activi și la Academia de Înalte Studii Militare. Numărul mare de victime din rândul civililor și pagubele materiale produse la cutremurul din 4 martie 1977 au determinat autoritățile să îmbunătățească sistemul de management al dezastrelor. Acest lucru se materializa în 1978 prin apariția Legii nr. 2, primul act normativ care a consfințit implementarea concepției moderne de „apărare civilă”, pe baza căruia s-a conturat în perioada următoare și primul sistem unitar de pregătire a populației și factorilor de conducere privind răspunsul la dezastre. Schimbările înregistrate după 1989 și obligațiile asumate de

România, în primul rând prin ratificarea, la 11 mai 1990, a Protocoalelor Adiționale nr. 1 și 2 ale Convenției de la Geneva din 1949, privind protecția victimelor conflictelor armate, au impus modernizarea sistemului de protecție civilă la toate nivelurile. Aceste deziderate se materializau în 1996 prin promulgarea Legii nr. 106, care a consfințit și schimbarea titulaturii din apărare civilă în **protecție civilă**.

Indiferent în ce componentă a Sistemului de Siguranță Națională a funcționat, Protecția Civilă și-a adaptat în permanență structura și planurile de cooperare cu celelalte forțe cu competențe în domeniu. Au fost perfecționate structurile organizatorice, s-a îmbunătățit managementul apărării împotriva dezastrelor, au fost identificate noile surse de riscuri, a fost perfecționată baza legislativă în concordanță cu cerințele integrării în NATO și UE. În 2000, prin Ordonanța de Urgență nr. 179, Protecția Civilă trecea de la Ministerul Apărării Naționale la Ministerul de Interne, iar în 2004 era promulgată Legea nr. 481 privind protecția civilă.

În plan internațional, pompierii români au fost prezenți atât în cadrul Comitetului Tehnic Internațional pentru Prevenirea și Stingerea Incendiilor unde, ca țară fondatoare, au avut o prezență mereu activă, cât și în numeroase exerciții internaționale la care au luat parte. În 1991 aceștia au intervenit, în premieră, la stingerea sondelor incendiate ca urmare a războiului din Irak, demonstrând eficiență și profesionalism apreciate la nivel internațional. Cooperarea celor două instituții de pompieri și protecție civilă s-a confirmat și cu prilejul exercițiilor internaționale organizate în România, unde echipele de specialiști au colaborat la obținerea unor rezultate unanim apreciate de țările participante.

Procesul de modernizare a prevenirii și intervenției pentru limitarea efectelor incendiilor și a altor tipuri de dezastre, calamități, catastrofe, explozii, accidente de orice natură, denumite în mod generic *situații de urgență*, nu ar fi fost complet și eficient dacă nu ar fi reunit din punct de vedere organizatoric și al reglementărilor specifice cele două instituții, care au mai funcționat împreună între anii 1933-1945. Fuziunea celor două instituții a fost prevăzută prin Ordonanța Guvernului nr. 291/2000, apoi prin O.G. nr. 88/2001, act normativ completat și modificat în repetate rânduri. Aplicarea O.G. nr. 88/2001, cu suita de modificări și completări ulterioare, n-ar fi fost posibilă fără stabilirea concepției și a cadrului general și specific de organizare și funcționare a Sistemului Național de Management al Situațiilor de Urgență, realizat prin O.U.G. nr. 21/2004, modificată și aprobată de Legea nr. 15/2005 și o serie de hotărâri ale Guvernului din 2004, privind organizarea și funcționarea Inspectoratului General pentru Situații de Urgență și a **serviciilor de urgență profesioniste** și voluntare, precum și privind atribuțiile legale care le revin acestora și altor autorități centrale și locale în managementul situațiilor de urgență.

Suspendarea pe timp de pace a serviciului militar obligatoriu și trecerea la serviciul militar pe bază de voluntariat, începând cu 01.01.2007, a determinat inițierea procesului de profesionalizare a structurilor Inspectoratului General pentru Situații de Urgență, cu următoarea dinamică: etapa I, august 2006, prin încadrarea a 12.964 posturi; etapa a II-a, aprilie 2007, 12.964 posturi; etapa a III-a, aprilie 2008, 8.312 posturi. La trecerea în rezervă a ultimului contingent de militari în termen, în decembrie 2006, atribuțiile de menținere a operativității permanente au fost preluate de cadre militare

pregătite pentru îndeplinirea misiunilor de gestionare a situațiilor de urgență din zonele de competență.

Instituția s-a dezvoltat permanent, la clasică misiune de stingere a incendiilor adăugându-se intervențiile de descarcerare și prim ajutor SMURD, salvarea persoanelor și limitarea pagubelor produse de inundații, alunecări de teren, mișcări seismice, epidemii, epizootii, înzăpeziri, secetă, descarcerare și asistență a persoanelor aflate în situații critice, intervenția la accidente tehnologice, radiologice, nucleare, biologice sau alte calamități naturale sau antropice.

Profesionalismul și implicarea în ducerea la bun sfârșit a misiunilor se reflectă atât în numeroasele vieți și bunuri materiale salvate, pe timpul celor aproape 500 de misiuni zilnice, cât și în aprecierea de care instituția se bucură în rândul cetățenilor, care au acordat în mod repetat pompierilor români un mare grad de încredere din partea populației.

Viitorul instituției reprezintă o nouă provocare în fața specialiștilor acesteia, preocupați să confirme atât tradiția istorică de care sunt mândri, cât și onoranta apreciere din partea cetățenilor, care obligă la noi rezultate în permanenta luptă de apărare a vieții oamenilor și a bunurilor de amenințarea incendiilor, inundațiilor, cutremurelor, accidentelor și altor catastrofe. Conștienți de datoria lor, aceștia se preocupă de continua perfecționare profesională, completarea și dezvoltarea dotării, îmbunătățirea continuă a misiunilor și asigurarea unui serviciu public dedicat cetățeanului.